

REVISTA PRESEI

1 august 2018

REVISTA 22: Ideile bizare ale Ministerului Educației și mizele lor/ *Raluca Alexandrescu*

La începutul verii, Ministerul Educației a pus în circulație o propunere de metodologie pentru realizarea clasamentelor în universitățile românești care a stârnit deja reacția virulentă a unora dintre cele mai importante centre universitare: Bucureștiul (UB) și Clujul (UBB). Metodologia ar urma să includă în ierarhizare (un clasament menit să evalueze excelența academică în predare/cercetare) criterii inspirate mai degrabă de cele prezente în metodologiile de acreditare a instituțiilor de învățământ superior. Cele două categorii fac însă parte din filosofii complet diferite. Acreditarea programelor de studii (licență, master, doctorat) se face în urma unui proces coordonat de ARACIS, care urmărește, prin verificarea unui set întreg de criterii, dacă instituția de învățământ evaluată are capacitatea logistică și de resursă umană necesară pentru desfășurarea respectivului program (și dacă își construiește planurile de învățământ potrivit normelor elaborate de ARACIS). Ierarhizarea universităților urmărește calitatea academică, evaluată după un set complex de norme care iau în calcul, la bază, și capacitatea instituțională, dar nu în același fel și cu aceeași pondere. Se amestecă, simplu spus, două seturi diferite de

evaluări, așa cum se arată de altfel în comunicatele UBB și UB. Consecința ar fi un clasament care uniformizează, în loc să distingă, ceea ce ar fi în interesul instituțiilor de învățământ superior neperformante, din păcate stimulate și întreținute adesea prin interese locale.

Nu întâmplător, aceleași două universități s-au aflat în 'fruntea' unui alt demers făcut pe picior, la începutul lunii aprilie 2018, când ministerul a decis reducerea alocării bugetare de școlarizare la cele trei cicluri de studii, licență, masterat și doctorat, lovind în special în UB și UBB. Și atunci s-a protestat, au existat comunicate comune, cereri de demisie. Evident, nimic nu s-a mișcat. Explicațiile ministerului nu au lipsit: de la afirmații fără acoperire legate de o pretinsă lipsa de performanță reală a celor două instituții de învățământ superior, respinse argumentat, până la promisiuni încălcate, evident, legate de modificarea alocării bugetare.

A urmat admiterea, care se încheie zilele acestea în majoritatea centrelor universitare. Fără să fie neapărat momentul unui bilanț, pentru că urmează o sesiune în septembrie, ceea ce s-a putut lesne observa la firul ierbii (la înscrierea candidaților) a fost cât de ușor poți distruge un principiu bun (în speță, locuri prioritare pentru mediul rural) aplicându-l greșit. A fost nevoie de un singur detaliu pentru a da peste cap o măsură venită, în principiu, să sprijine egalitatea de șanse dintre urban și rurala definirea 'ruralului' în funcție de școala absolvită, în locul adresei de rezidență. Astfel că au fost cazuri de elevi proveniți din mediul rural (potrivit tuturor încadrărilor sociologice, dar nu conform metodologiei Ministerului Educației) care nu au putut beneficia de aceste locuri și au intrat în competiția generală (unde locurile erau reduse față de anul trecut tocmai sub pretextul creării de domenii prioritare!).

O politică inteligentă în materie de educație ar trebui să reflecteze la metode viabile de a-i convinge pe absolvenții buni de liceu să își înceapă măcar parcursul universitar în România, în loc să fugă mâncând pământul cu diploma de bacalaureat în buzunar.

Dar aici se vede, din nou, cercul vicios al politicilor de finanțare pe număr de studenți. Și devine vizibilă miza enormă a ierarhizării universităților. În precedenta ierarhizare făcută în 2011-2012, existau trei categorii, care ar fi avut dreptul să organizeze trei cicluri complete (licență-masterat-doctorat, 3-2-3), două (licență-masterat, 3-2), respectiv numai unul, de licență. Evident că finanțările ar fi fost pe măsură. Clasificarea aceea (care, cu toate hibebe ei, se apropia de ceea ce se face în general în lumea academică civilizată), trebuie amintit, a fost anulată în instanță în urma unui proces declanșat de mai multe contestații. Printre ele, Universitatea Creștina 'Dimitrie Cantemir', condusă atunci de Corina Dumitrescu (propunerea lui Victor Ponta de ministru al Educației, imediat după debarcarea prin moțiune de cenzură a Guvernului Ungureanu, în mai 2012, retrasă după proteste și înlocuită cu... Liviu Marian Pop), și Universitatea din Suceava, al cărei rector este nimeni altul decât actualul ministru al Educației.

Prin nivelarea produsă de o eventuală aplicare a grilei de evaluare propusă de minister s-ar împușca cel puțin doi iepuri: 1) alocări bugetare substanțial mai

mari pentru universități 'prestigioase" (ca, de pildă, de ce nu, Universitatea Valahia din Târgoviște-Centrul teritorial Alexandria, unde a fost studentă o vreme Viorica Dăncilă) care vor putea să împartă în continuare cu generozitate diplome de licență, masterat sau doctorat, după nevoi; și 2) aruncarea în derizoriu a ideii de calitate în învățământul superior, decredibilizarea pe termen lung a demersului academic, cu impact dezastruos asupra direcției societății românești în ansamblu ei.

CAȚAVENCII: Virusul Andrușcă

Editorial

Virusul Andrușcă

Șeful FBI la București, David Varner, s-a întâlnit cu noua șefă a DNA, INTERIMARA Anca Jurma, dar nu s-a întâlnit cu noul șef al DIICOT, DEFINITIVUL Felix Bănilă. E de mirare una ca asta, mai ales că FBI are în obiectul de activitate tocmai ceea ce are DIICOT, adică criminalitate organizată și terorism, fără să aibă cîtuși de puțin menționată instrumentarea dosarelor politice.

Dar, așa cum se știe, recunoștința pe care o datorăm partenerului strategic e una care nu pune întrebări, e o recunoștință mută de admirație și topită de iubire, încărcată de sentimentul deplinei dependențe și al infinitei acceptări. Și totuși, America se joacă cu dragostea ce i-o purtăm așa cum se juca erotica Florica din satul Pripas cu Ion al Glanetașului.

Pe fondul acestei suferințe să trecem, însă, la subiectul principal.

Majoritatea PSD-ALDE nu înțelege povara dureroasă a prostiei și continuă să guverneze cu o echipă de neaveniți. Guvernul Dăncilă umblă poticnit în propria incapacitate, bijbiie prin labirintul necunoașterii și, așa cum se întoarce criminalul la locul crimei, revine la studiile lipsă din liceu și facultate. Chiar dacă democrația îți îngăduie să faci din orice dobitoc senator și din orice ticălos ministru, există o limită a imposturii care nu trebuie depășită. Ideea de a-l pune pe unul ca Dănuț Andrușcă să conducă Ministerul Economiei nu aparține, în mod sigur, speciei *Sapiens*.

O remaniere e necesară, o schimbare în forță a miniștrilor slabi, incompetenți, invizibili și, deci, oricum inexistenți e urgentă. Pe Viorica Dăncilă n-o poate schimba nimeni, nici măcar divinitățile politice din sudul țării, fiindcă PSD-ALDE pot pierde guvernarea. Dar o mare parte din miniștrii ceialți pot fi retrași în viteză.

Pe lângă Andrușcă ar trebui să dispară Lucian Șova de la Transporturi, un infatuaț blocat în suficiență, care face umbră degeaba proiectelor de infrastructură. Valentin Popa, de la Educație, semidoct și conflictual, încurcînd și mai tare nodul făcut de Căți Andronescu și de atîția alți inamici ai școlii, trebuie să plece și el. Anton Anton de la Energie e un profesor prăfuit de hidrolică, ce doar pe oportunitățile energetice ale României așa cum dorm pe jar fachiții morți. La fel, Teodor Meleşcanu, bătrînul mareșal SIE, uitat în rețea din vremea cînd Securitatea căuta băieți înalți, explică, prin somnolența lui permanentă, lipsa unei politici externe de orice fel. Ioana Bran de la Tineret și Sport, fata de bani gata a PSD-ului, e o altă achiziție din rezerva de cadre a neantului, care, în afară de niște picioane discutabile, n-a arătat nimic folositor tinerilor și sportivilor.

Cu cîteva excepții, puține, miniștrii din Guvernul Dăncilă trebuie îndepărtați rapid. Incompetența și-a încheiat perioada de probă, a demonstrat ce era de demonstrat. Liderii care și-au înfipt proștii la butoane ar face bine să și-i retragă, înainte ca pagubele și aportul de înapoiere să devină ireversibile. Dacă persistă în menținerea lor, coaliția PSD-ALDE se va confrunta cu un orizont de greble în care va fi obligată să calce. Economia e una din minunile societății, poate supraviețui crizelor și războaielor, dar un virus din clasa Andrușcă o poate pune la pămînt. Nu Andrușcă în persoană e o amenințare, ci toxina etică și intelectuală pe care el o reprezintă, principiul otrăvitor al contraselecției care bîntuie guvernarea și, prin contaminare, totul: societatea, economia, viitorul.

Pesta porcină e, poate, o comparație prea îndrăzneată, dar ministrul Daea ne-a amintit, cu aforistica lui involuntar antisemită, că uciderea porcilor nu e ultima măsură pe care o are guvernarea în vedere.

Doru Bușcu

EVENIMENTUL ZILEI: Cinci MEDALII pentru ROMÂNIA la Olimpiada Internațională de Fizică 2018/ *Florian Saiu*

Lotul olimpic de fizică al României a reeditat rezultatele remarcabile înregistrate la Olimpiada Internațională de Fizică, obținând și la ediția din acest an cinci distincții: o medalie de aur, două medalii de argint și două medalii de bronz

Astfel, după performanța din 2017, Petru Cotruț, elev al Liceului Internațional de Informatică din București, și-a trecut în palmares încă o medalie de aur.

Sabina Drăgoi și Ștefan Dolteanu, colegii săi de la Liceul Internațional de Informatică din București, au fost medaliați cu argint, în timp ce Cosmin Andrei (Liceul Internațional de Informatică din București) și Răzvan-Mihai Ursu (Colegiul Național „Mircea cel Bătrân” din Constanța) au intrat în posesia medaliilor de bronz.

Românii produc șase milioane de tone de gunoi pe an

Concursul constă în susținerea a două probe (una teoretică și una experimentală) cu durata de 5 ore fiecare. Scorul maxim ce poate fi obținut de un concurent este de 50 de puncte (30 de puncte la proba teoretică și 20 la proba experimentală).

A 49-a ediție a Olimpiadei Internaționale de Fizică s-a desfășurat la Lisabona, în perioada 21-29 iulie, reunind peste 400 de concurenți din 90 de țări. Prima Olimpiadă Internațională de Fizică a avut loc în 1967, în Polonia, cu participarea a 5 țări, inclusiv România. Țara noastră a găzduit competiția de două ori (1972 și 1983).

Delegația României a fost coordonată de Delia Davidescu (cadru didactic la Liceul Internațional de Informatică din Capitală) și Adrian Dafinei (conferențiar universitar doctor la Facultatea de Fizică a Universității București).

CURRENTUL: Cinci medalii pentru echipa României la Olimpiada Internațională de Fizică 2018/ *Dorina Lascăr*

Lotul olimpic de fizică al României a reeditat rezultatele remarcabile înregistrate la Olimpiada Internațională de Fizică, obținând și la ediția din acest an cinci distincții: o medalie de aur, două medalii de argint și două medalii de bronz.

Astfel, după performanța din 2017, Petru Cotruț, elev al Liceului Internațional de Informatică din București, și-a trecut în palmares încă o medalie de aur.

Sabina Drăgoi și Ștefan Dolteanu, colegii săi de la Liceul Internațional de Informatică din București, au fost medaliați cu argint, în timp ce Cosmin Andrei

(Liceul Internațional de Informatică din București) și Răzvan-Mihai Ursu (Colegiul Național 'Mircea cel Bătrân' din Constanța) au intrat în posesia medaliilor de bronz.

Concursul constă în susținerea a două probe (una teoretică și una experimentală) cu durata de 5 ore fiecare. Scorul maxim ce poate fi obținut de un concurent este de 50 de puncte (30 de puncte la proba teoretică și 20 la proba experimentală).

A 49-a ediție a Olimpiadei Internaționale de Fizică s-a desfășurat la Lisabona, în perioada 21-29 iulie, reunind peste 400 de concurenți din 90 de țări. Prima Olimpiadă Internațională de Fizică a avut loc în 1967, în Polonia, cu participarea a 5 țări, inclusiv România. Țara noastră a găzduit competiția de două ori (1972 și 1983).

Delegația României a fost coordonată de Delia Davidescu (cadru didactic la Liceul Internațional de Informatică din Capitală) și Adrian Dafinei (conferențiar universitar doctor la Facultatea de Fizică a Universității București).

EVENIMENTUL ZILEI: Medicina revine din nou în topul preferințelor absolvenților de liceu/ *Georgiana Ioniță*

Creșterile salariale ale medicilor, îmbunătățirea condițiilor de muncă din spitale și nu în ultimul rând, prestigiul dat de meseria de doctor, atrag tot mai mulți tineri în domeniul medical. În marile universități din țară absolvenții de licee se înghesuie la admitere, iar concurența e mare: se bat și câte șase pe un loc.

Universitățile de medicină și farmacie din București, Iași, Cluj și Tîrgu-Mureș au avut o concurență cuprinsă între 2,4 și 3 candidați pe loc la admiterea din iulie 2018, în medie, însă, la unele specializări s-a ajuns chiar și la 6 elevi pe un singur loc.

Universitatea de Medicină și Farmacie Carol Davila din București, care școlarizează aproximativ 10.300 de studenți, a avut, în medie, o concurență de 2,7 candidați pentru locurile scoase la concursul din acest an. Astfel, aproape 3.000 de absolvenți de liceu s-au înscris la examenul de admitere pentru a ocupa unul dintre cele 1.100 de locuri bugetate la această universitate, iar cea mai mare concurență a fost înregistrată la Facultatea de Medicină, de 3,2 candidați pe loc (adică 1.823 de candidați la 569 de locuri bugetate), potrivit Ziarul Financiar.

Medicii, priviți cu mare încredere de populație

Evenimentul zilei a stat de vorbă cu Sociologul Marius Pieleanu, care a explicat acest interes al tinerilor în ceea ce privește medicina și ce impact va avea acest lucru asupra societății românești.

„Există o creștere atât la nivelul interesului tinerilor cât și a calității studenților de la medicină de anul acesta. A crescut foarte mult și media de intrare, și la stat, și la privat, culmea. Este de înțeles dorința tinerilor, pentru că, realmente, meseria este extrem de tentantă, plus salarii foarte mari în raport cu alte salarii din România. Iarăși, prestigiul social al meseriei este unul extrem de ridicat.

Peste 65% dintre români spun că au încredere în doctorii din România, ceea ce este foarte mult”, ne-a explicat sociologul Marius Pieleanu (foto).

Calitatea actului medical a crescut și ea

Potrivit sociologului, un alt factor care atrage tinerii în domeniul medical este calitatea mediului de lucru. În ultimii ani, s-a investit în sănătatea din România, rezultând astfel în spitale și clinici bine echipate.

„Dincolo de salariile mari, s-au ameliorat și condițiile de desfășurare a activităților medicale, în multe spitale din România, mai ales în zona urbană. Și nu în ultimă instanță, există această atracție către acest domeniu, și prin prisma succesul de care se bucură medicina românească din perspectiva formării profesionale, mai ales în spațiul UE”, spune Pieleanu.

„Producem” ieftin medici pentru toată Europa

„Un medic pregătit în România este foarte bine văzut în orice țară din Europa și, atenție, un medic foarte bine pregătit și cu costuri extrem de reduse. În România, de pildă, formarea profesională a medicilor pe un model de 6 ani, cum e la noi, plus formarea profesională imediată, costă undeva la 40.000 de euro. Nu există în Europa un cost atât de mic pentru a scoate un medic complet pregătit”, a spus specialistul.

Se oprește exodul doctorilor

Faptul că medicii români iau drumul străinătății e o adevărată problemă în țara noastră. Recent, ministrul Sorina Pintea (foto) a adus asigurări că acest fenomen se va diminua, odată cu îmbunătățirea sistemului medical din România.

„Medicii pleacă sau mai pleacă încă din România din cauza salariilor și din cauza dotărilor. Salariile, din punctul meu de vedere, sunt deja rezolvate. Eu cred că salariile medicilor din România sunt corespunzătoare muncii pe care o fac în România. În ceea ce privește dotarea, ați prezentat și dvs în multe rânduri aparatura pe care am început să o livrăm spitalelor, dar până la urmă și spitalele trebuie să se preocupe, autoritățile locale și județene, pentru a putea contribui la dotarea acestor spitale, pentru că da, medicul, în afară de salariu, de banii pe care îi câștigă, are nevoie să trateze pacienții, ori dacă nu are aparatură, dacă nu are medicamente, dacă nu are materiale, nu poate să facă asta. (...) Condițiile s-au îmbunătățit, nu putem nega. În ultimii ani și Ministerul Sănătății și autoritățile locale au investit, e adevărat, prea puțin față de necesitățile din acest moment, dar eu cred că sistemul de sănătate din România în acest moment este atractiv pentru personalul medical”, a declarat ministrul Sorina Pintea, săptămâna trecută, la Digi 24.

REPUBLICA: Dacă ai învățat în România, știi foarte bine cum se simte frica. Despre școala care ți-a cultivat teama de eșec și sentimentul că poți reuși doar dacă ești perfect/Gaspar Gyorgy

Cel mai probabil, nu e nevoie să fii psiholog sau vreun expert în educație pentru a ajunge la concluzia că una dintre învățămintele cele mai importante pe care un copil le asimilează în școală este să-i fie frică de prezent și de viitor. Dacă vrei

să te asiguri de veridicitatea cuvintelor mele, te invit să facem un scurt exercițiu de călătorie în timp, în trecut, ajungând până la școala în care ai învățat sau ai supraviețuit tu – în funcție de caz. Acordă-ți, preț de câteva minute, un scurt răgaz, pentru a-ți reaminti câteva momente esențiale petrecute la școală. Observă cu atenție ce simți în corp și încearcă să identifici care sunt (sau erau) emoțiile trăite în clasă, mai ales atunci când era vorba despre interacțiunea cu învățătoarea și mai apoi cu vreunul dintre profesori.

Dacă ai frecventat școala în România, mai mult ca sigur că știi foarte bine ce înseamnă și cum se simte frica de a lua o notă sub 5, frica de a nu trece clasa, frica de a nu lua examenul de capacitate sau BAC-ul, frica de a ajunge măturător de stradă sau vreun „Dorel“ (cu tot respectul față de oamenii care practică profesionist astfel de meserii și față de aceia care poartă cu adevărat acest nume în buletin), frica de a nu-ți găsi locul în viață, frica de a ajunge un ratat. Foarte pe scurt, școala ți-a cultivat teama de eșec și convingerea că poți face ceva cu prezentul sau viitorul doar în condițiile în care ești un exemplar uman perfect. Deoarece, așa cum scria și Oana Moraru, într-o postare pe Facebook... „Cred că avem cel mai performant sistem educațional. Performant în a induce, de la cele mai mici vârste, frica de a fi judecat. Frica de a nu fi suficient sieși.“

Încă din primul an de școală, majoritatea elevilor sunt bombardați cu furtuni informaționale, prin care li se transmite clar și răspicat că nicio greșeală nu este permisă. Partea cea mai tristă este că, din păcate, aceste mesaje nu vin doar din partea cadrelor didactice – față de care am un mare respect, deoarece știu că modelează sufletele noastre într-un mod absolut definitiv, așa cum se pricepe mai bine, cu toate că instituția școlii românești le-a indus, în mare măsură, atitudinea despre care vorbeam mai devreme. Asemenea mesaje vin însă și din partea părinților care, în loc să echipeze copilul cu încredere și speranță, utilizează scenariile catastrofice preluate din școală și deschid jetul puternic al anxietății, pentru a-i determina pe proaspeții elevi – și, în același timp, viitorii adulți conformiști sau veșnicii rebeli – să învețe lecția supunerii și a angajamentului față de perfecțiune.

Dacă nu ai citit sau nu ești familiarizat cu noile studii care evaluează impactul perfecționismului în viața de zi cu zi, atunci pe bună dreptate te poți întreba: „Ce are psihologu’ ăsta cu perfecțiunea?“ În realitate, perfecțiunea este nu doar o mare iluzie, ci și una dintre principalele cauze ale nefericirii umane, ale unei vieți definite de anxietate, depresie, tulburări de comportament alimentar, îndatorări financiare peste măsură și comportamente violente față de sine sau față de alții. Și asta, deoarece vocea perfecționismului îți spune că niciodată nimic nu este suficient de sigur, bun sau valoros și te determină să trăiești în mod constant două emoții nu tocmai confortabile: frica și rușinea. Iar atunci când vine vorba despre a face ceva sau a-ți transforma visurile în realitate, aceste emoții te sabotează, căci vocea din capul tău îți spune că nu ai voie să greșești, nu ai voie să ratezi... pentru că tu poți fi acceptat sau apreciat doar dacă ești perfect. Potrivit acestor noi idei despre toxicitatea perfecționismului, este mai

înțelept să fim tributari excelenței – și anume, tentativelor de a încerca din nou și din nou, până când ne iese, fără să ne lăsăm încarcerati în gândurile noastre negative de frică, rușine sau teroarea de greșeală. Ceea ce știu sigur până în prezent este că viața unui om nu e lipsită de defecte și imperfecțiuni. Prin urmare, de ce nu am îndrăzni să-i învățăm pe elevi la școală să-și accepte și să-și asume greșelile și defectele, pentru a le oferi astfel șansa de a-și descoperi potențialul interior și a le deschide calea spre excelență?

Fără să judec ori să atac sistemul educațional, nu pot să nu observ cum, în cele mai multe școli din țara noastră, se transmite de la o generație de profesori la alta arta predării prin teroare, critică, rușinare și amenințări. Strategii de educare și relaționare bazate exclusiv pe frică. Desigur, nu-mi imaginez că profesorul mai tânăr stă în cancelarie și ascultă cum al său coleg mai experimentat în ale școlii îi ține o mini-prelegere despre cum să fii abuziv la clasă – deși, cu toată sinceritatea, cred că și astfel de lucruri sunt posibile. Mai degrabă, mă gândesc la convingerile nesănătoase și dezumanizante pe care le are instituția școlii românești despre elevi, despre copii și despre cum se aplică disciplina în lume.

Dacă ne uităm cu o oarecare curiozitate conștientă la elevii de ieri și la cei de astăzi, încercând să observăm ce-i învață școala pe ei, lesne putem lista numeroase comportamente de inhibare personală, de supunere și renunțare la sine: să urmeze instrucțiunile aida și să stea cuminți în bancă; să vorbească doar la cerere și să nu aibă opinii contrare; să copieze schema lecției de pe tablă și să nu pună la îndoială spusele profesorului (și autoritatea supremă a acestuia); să minimalizeze inițiativa intelectuală situată în afara programei școlare și să nu rateze în nicio zi temele obligatorii; să cumpere auxiliarele școlare pe care le cumpără ceilalți copii din clasă (indiferent de costuri) și să participe la cât mai multe activități extracurriculare (bine, asta din urmă vine din competitivitatea părintească); să-și nege greșeala și să caute validarea celorlalți în ceea ce privește prețuirea și valoarea de sine.

Vorba renumitului Seth Godin, peste tot în lume școala te învață „să fii bun/ă la școală“. Dar este aceasta o abilitate esențială și definitorie pentru viață? Sau este mai degrabă o manifestare laudabilă doar dacă vrei să mergi la școală toată viața? Pentru majoritatea oamenilor care nu sunt cadre universitare sau care nu lucrează într-un domeniu similar, a fi bun la școală seamănă cu a fi bun la Frisbee. Este ceva pozitiv, dar nu este cu adevărat relevant decât în cazul în care meseria noastră ar presupune să ne facem temele, să vorbim la comandă, să căutăm răspunsurile în manuale, să memorăm pe de rost texte întregi (fără să le înțelegem sau să le trecem prin filtrul gândirii personale). Așadar, putem conchide că strategia de a reproduce un text ca un papagal și de a repeta neconținut vorbele altora implică o pierdere uriașă de timp și de viață.

Astfel, ajungem iar să ne întrebăm dacă școala chiar ajută în conturarea viitorului nostru sau mai degrabă ne sabotează existența. Desigur că educația este esențială, fără doar și poate, dar în mod cert este nevoie și de o schimbare

de raportare, atât din partea profesorilor, cât și a părinților – fără să mai amintim ministerul responsabil de educație și învățământ. Este imperios necesar să ne întrebăm dacă școala clădește oamenii de care societatea noastră are nevoie și, dacă nu, ce putem schimba pentru a nu traumatiza la nesfârșit generațiile noi de elevi și, implicit, comunitatea din care cu toții facem parte.

Evident, vor exista și adulți – dintre aceia care au lucrat în corporații și ale căror opinii le găsim pe net – care vor spune că în companiile internaționale exact asta se cere: să urmezi instrucțiunile ai domă, să te supui autorității supreme a șefului și să nu-l contrazici, să stai cuminte în pătrățica ta, să nu ai inițiative care ar periclita jobul altuia, să nu-ți ratezi în nicio zi sarcinile de serviciu și (cea mai tare dintre toate) să-ți negi greșeala! Dar cum nu ar fi corect să generalizăm și cum nu avem dovezi despre vreo conspirație mondială care ar vrea ca școala românească să formeze fix asemenea viitori angajați, să revenim la copiii de azi...

Sunt elevii ajutați să-și dezvolte creativitatea, imaginația, stima de sine și încrederea în sine, în relații și în viitor? Sau, prin ceea ce spunem și facem, distrugem puterea înăscută a copiilor? Este nevoie să-i întrebăm din nou și din nou: „În ce an a avut loc răscoala de la...?” Sau aceasta este deja o abilitate inutilă, într-o lume în care Google este mereu la purtător? Este util să-i învățăm să calculeze ipotenuza unui triunghi dreptunghic, deoarece se vor lovi de acest lucru din nou și din nou în viață? Sau ar fi mai inteligent să-i ajutăm să rezolve – într-un mod uman și înțelept – conflictele interpersonale, să știe cum să-și îmblânzească anxietatea, să-și dozeze resursele pentru a-și transforma visurile în realitate sau să-și cunoască suficient de bine creierul, încât să-l folosească optim pentru a ajunge la excelență?

În calitate de susținător al programului național #RevoluțiaRelaționalăÎnRomânia, nu pot să nu subliniez și de această dată cât de important ar fi pentru elevii de azi și adulții de mâine dacă, în școli, ar exista posibilitatea de a studia materii care să ne cultive inteligența relațională. Cum vă sună o disciplină intitulată „Educație relațională”? Una care să ne ajute să rămânem deschiși la conexiunile interpersonale, să înțelegem cum funcționează aceste legături invizibile dintre noi și ceilalți și cum putem avea mai multă grijă de cel mai bun predictor al succesului în viață – relația. Și, revenind din nou la Seth Godin, sunt de aceeași părere: că, din păcate, nici inteligența socială și nici leadership-ul nu sunt priorități pentru instituțiile noastre de învățământ. Cu toate acestea, la ora actuală, leadership-ul și inteligența relațională sunt mult mai valoroase decât conformismul și supunerea care se cultivă la nesfârșit în școli.

Dacă ești părinte, cadru didactic, bunic, student la Pedagogie, director de școală sau doar un om interesat de starea de bine a comunității tale, pe 20 octombrie, te așteptăm la #EpicTalk – cel mai important eveniment de promovare a sănătății relaționale organizat în această toamnă la București. Unul dintre cele mai așteptate discursuri este cel al Oanei Moraru – profesor cu peste 20 de ani de

experiență în învățământ și consultant educațional în domeniul școlilor publice și private din România. Pentru detalii și înscrieri la conferință, poți accesa <http://bit.ly/epictalk18>.

HOTNEWS: Love Story Education/ “Fiecare părinte crede că al lui scapă. Nu-i așa. Să le vorbim copiilor, în funcție de vârsta pe care o au, să facem educație de viață privată” - Videointerviu Ana Barton, partea a 2-a/ Eugen Istodor

Cuvântul “sex” sperie. Dar părinții sunt speriați nu doar de-un cuvânt, ci de educația propriilor progeneruri. Rezultat? Copiii perpetuează: violul, violența, abuzul emoțional, bolile cu transmitere sexuală. Ana Barton expune situația lipsei de educație sexuale în societatea românească și dă o soluție: “Noi nu avem educație de viață privată. Despre educația sexuală ajungi să vorbești la un moment dat. La început vorbești despre faptul că suntem diferiți. Vorbești despre relații, despre ce înseamnă să participe toți membrii familiei la muncile care se fac într-o casă. Vorbești despre emoțiile, sentimentele celuilalt, faptul că îl putem răni pe apropiatul nostru.” - Vezi partea a 2-a a videointerviului cu Ana Barton, din campania Perspectiva LOVE STORY EDUCATION. Tu? Te-ai întrebat? Cum stai cu viața ta sexuală? De ce?

Sunt oameni abuzați în familii. Sunt femei bătute, abuzate emoțional, și se duc la serviciu, se întâlnesc cu prietenele, se duc la film, se poartă ca și cum nimic nu s-ar întâmpla. Din toate straturile sociale și din toate sferile de educație

Reporter: Femeia care a fost plimbată ca o bilă de biliard de la un prieten la altul. Tu ai invocat-o în prima parte a interviului. Ceea ce probabil că nu se înțelege foarte clar este că atunci când dai naștere unui copil se întâmplă ceva înainte. Un proces, un act sexual, nu? Căminele de copii apar cumva, dintr-un act sexual și dintr-o absență a educației, nu vin îngerii, Scufița Roșie, nici berzele. Se întâmplă ceva între oameni și-și aruncă, își ascund păcatul. O fi păcat?

Ana Barton: Și tu te miri? Sunt oameni abuzați în familii. Sunt femei bătute, abuzate emoțional, și se duc la serviciu, se întâlnesc cu prietenele, se duc la film, se poartă ca și cum nimic nu s-ar întâmpla. Din toate straturile sociale și din toate sferile de educație.

Să nu ne imaginăm că familiile în care partenerii au multă școală nu există violență, am fi naivi dacă am crede asta. Așa că eu cred că are mai mult legătură cu o educație emoțională.

E ceea ce face diferența. Iar noi nu o avem pentru că nu ne interesează, pentru că noi nu avem o cultură a dialogului. Pentru că pe noi „Copiii trebuie să ne asculte, frate! Să fie cuminți și să ne asculte.”. Ce înseamnă asta? În traducere

liberă înseamnă că copiii ne mint încontinuu. Copiii ascund de noi ce cred, ce simt și ce fac, vin acasă și spun: „Săru’ mâna, mami, săru’ mâna, tati! Ce frumos a fost la școală și ce bine!”. Deci au o viață paralelă. Aia sunt statul paralel! Copiii! „Noi nu vrem să îi ascultăm pe părinți pentru că părinții nu dau doi bani pe ce simțim noi.”

Și atunci copilul zice: „Ce să fac cu ăștia, frate? ăștia nu vor decât să îi ascult. Să iau note bune, OK, ia carnetul! Viața mea nu te privește.”. Așa se raportează la părinte. Iar părintele e liniștit, că, de fapt, el asta vrea. Știi cum e: faci copii ca să-ți asiguri liniștea. Păi, copilul nu trebuie să spună ce simte, că, după ce că l-ai făcut, să-ți mai facă și probleme? El trebuie să te asculte. Și dacă te ascultă o să fie bine, de parcă tu ești Dumnezeu să dai astfel de garanții, iar dacă nu te ascultă, n-o să fie bine. Și dacă nu te ascultă și n-o să fie bine, păi, ai tu ac de cojocul lui: îl bați, îl dai afară din casă, nu știu, poți să faci o mulțime de lucruri. De ce nu? Pentru că el nu te-a ascultat.

În 2018, în această eră a informației, suntem țara cu cele mai multe avorturi și cele mai multe mame minore din Europa

Reporter: De ce viol? De ce abuz? Nu era mai bine o educație la timpul ei?

Ana Barton: Asta e o societate patriarhală. Adică femeia... știi cum e: există om și femeie.

Reporter: Chiar și în 2018?

Ana Barton: O, da! În 2018, în această eră a informației, suntem țara cu cele mai multe avorturi și cele mai multe mame minore din Europa. Ce îmi spui tu mie de 2018? Unde e 2018?

Reporter: Dar e bine să avortezi... libertatea avortului. Ce înseamnă să avortezi? Ce înseamnă avortul?

Ana Barton: Aici îți pot răspunde în două feluri: Cred că trebuie să existe prin lege acest drept al omului. Dar dacă mă întrebi pe mine, Ana, eu sunt împotriva avortului. Dar, dacă sunt împotriva avortului, știi ce înseamnă? Că nu-l fac, că nu-l îndemn pe altul să-l facă, că încerc să le vorbesc oamenilor astfel încât să nu ajungă în astfel de situații. Și pentru mine, care aleg că nu îl fac și sunt împotriva lui, e important că omul e liber prin lege să decidă ce face. Însă eu aleg să nu îl fac și să și vorbesc despre faptul că avortul este crimă cu premeditare.

Asta dacă nu vorbim despre avorturile terapeutice, recomandate de medici. Nu discutăm despre alea. Dar altfel, da, ucizi un om. Despre ce vorbim? Ce, tu nu ai fost atât de mic? Și nici și celulă? Și eu, și tu? Și pentru că mamele noastre au ales să nu ne ucidă, iată că stăm de vorbă azi. Adică lucrurile nu sunt

complicate. Dar, da, drepturile trebuie să existe. Și ce facem cu dreptul ăsta? Îți spun eu ce facem: facem educație de viață privată. Nu doar educație sexuală, că toată lumea se sperie, cuvântul „sex” sperie. Și practica nu sperie, frate? Mă rog, consecințele practicării sexului nu ne sperie? Și nici incidența bolilor cu transmitere sexuală nu este mică. Vorbim inclusiv despre bolile care se transmit prin sânge și produse de sânge, deci și prin contact sexual, cum ar fi virusul HIV, hepatitele virale.

Noi nu avem educație. Educație de viață privată ce înseamnă? Înseamnă doar educație sexuală? Nici gând. Despre educația sexuală ajungi să vorbești la un moment dat.

La început vorbești despre faptul că suntem diferiți. Și ăsta este un dat, oricum ai lua-o, oricum ai da-o, oricum suntem diferiți, fetele de băieți, la asta mă refer. O iei de la început. Nu începi cu educația sexuală de la 4 ani. Dar vorbești despre relații, despre ce înseamnă să participe toți membrii familiei la muncile care se fac într-o casă, vorbești despre faptul că gătitul nu trebuie să îi revină doar mamei pentru că în mod tradițional așa se întâmplă și toți am crescut în astfel de familii și perpetuăm acest model fără să ne dăm seama.

Asta înseamnă educație de viață privată. Emoțiile, sentimentele celuilalt, faptul că îl putem răni pe apropiatul nostru. Asta nu înseamnă că îl înveți un copil la 4 ani cum să trăiască cu un partener de viață, ci e vorba despre rănilor pe care i le pot provoca lui părinții și el părinților. Adică, nu știu, o iei de la un punct. Pentru că un copil de 4 ani poate să își împacheteze tricourile și pantalonii. Asta are legătură cu responsabilitatea, dar este învățat în joacă să participe la muncile din familie, să aibă contribuția lui micuță, potrivită vârstei lui, care să îi facă și plăcere.

Să facem educație de viață privată

Reporter: Astea se pot rezolva prin agresiune. Agresiune asupra copiilor, asupra femeilor.

Ana Barton: Așa se și „rezolvă”, nu că se pot. Dacă asta se poate numi rezolvare. Pentru că iată care sunt consecințele. Și noi, uite, încă ne ferim. Probabil fiecare părinte crede că al lui scapă. „Noi scăpăm.”. Lucrurile nu stau chiar așa. Și dovezile sunt în statistici, nu le-am inventat eu. Da, trebuie să le vorbim copiilor, în funcție de vârsta pe care o au, să facem educație de viață privată, să fie în programa școlară. Prima dată am întâlnit ideea asta la doamna profesoară Mihaela Miroiu și mi-a plăcut enorm. Și o duc mai departe, o răspândesc cumva și eu. Și pun accentul pe ea, detaliez, extind, pentru că mi se pare extrem de importantă.

Scurtă istorie a literaturii. Povestea pulii, Ion, Patul lui Procust

Reporter: Interesant că nu avem nici o educație, dar și nici o literatură, cum au francezii sau englezii, americanii, o întreagă literatură de toate felurile. De la cea porno la cea adevărată, opere literare care să vorbească.

Ana Barton: Literatura nu ajunge decât la un procent de cel mult 10% din populația țării. Toată literatura. Există literatură contemporană în care există acțiune erotică, descriere erotică. Această mentalitate „tabuizantă” a făcut ca toată această literatură să fie considerată brusc porno, deși n-are nicio legătură cu pornografia.

Reporter: De exemplu, „Patul lui Procust” este porno. Ce porno a fost „Ion”, de exemplu.

Ana Barton: Scena cu Nadina din „Răscoala”, ce mai ai tu cu „Ion”? „Ion” e poezie. Auzi la el, „Patul lui Procust” e porno. (râde în hohote)

Reporter: Păi, asta a fost singura mea educație sexuală. La „Ion” a fost viol cu interes.

Ana Barton: La „Ion” nu a fost viol, la „Ion” a fost abuz emoțional. Cu finalizare.

Reporter: Și ce te faci la „Patul lui Procust”, că afli că duminicile tre’ să ți le petreci cu o prostituată. Țasta a fost accesul meu către literatura de acest tip.

Ana Barton: Mă mir că am avut și șansa asta, că n-au interzis comuniștii tot. Problema e că nouă nu ne e rușine doar de sex, din cauza rușinii ășteaia am ajuns să ne fie rușine de corp, să-l disprețuim. A, rușine de cuvântul „sex” am vrut să zic. Dacă ne era rușine și de acțiune, dispăream ca popor. Dacă ar fi să te iei după cum ne ferim noi să vorbim despre asta, ai zice că suntem singurul popor din lume care se reproduce prin partenogeneză.

Reporter: Și la Ion Creangă cu „Povestea pulei”, nu pricepi. Da, s-a ridicat...

Ana Barton: Ce s-a ridicat? Păi, chestia aia o citeam, nici nu mai știu... trecea din mână în mână în anii '90 și toată lumea: „Cine? Creangă al nostru a scris chestia asta? Cum?” Și citeam, și râdeam.

Și nu o citeai tu singur, ar fi fost culmea să fii în halul ăsta de egoist. Cum să citești tu singur? Citeai cu toți prietenii tăi și o citeai pe roluri și râdeai. Era o chestie de libertate, știi? Faptul că în continuare ne raportăm la lucrurile astea cu atâta străinie... Mi-a plăcut diferența pe care ai făcut-o mai devreme: oamenii sunt de două feluri, primitori și neprimitori.

Când ajungi să fii neprimitor cu sângele tău, cu copilul tău, aia e crimă. Pentru că îl rănești pentru toată viața lui.

Trebuie să vorbești cu copiii despre asta. Asta face parte din viață. Este felul în care ți-ai făcut tu copilul. E atât de simplu. Cum s-a născut copilul tău? Iată, așa. Adu-ți aminte: când ți-au trecut ție prin cap prima dată astfel de gânduri? În pubertate, în prepubertate.

Bref, sexul era un fel de plagă care, odată ce te-a lovit, nu mai ai scăpare

Reporter: Azi?

Ana Barton: Acum înțeleg că Organizația Mondială a Sănătății a schimbat un pic și vârstele. Noi intram la pubertate când aveam 14 ani. Cred că eu am fost puțin întârziată, cam cu un an jumate-doi, dar nu contează, nu e singurul domeniu în care am fost întârziată. Însă acum înțeleg că intră la 9 ani, după care intră la 11 sau la 12 în adolescență, iar adolescența ține până la 24 ani. După aceea ai prima tinerețe, nu știu, la 45-50, și după 50 abia ești matur.

Ce ți-am spus eu ție? Exact ca unchiul și mătușa Emanuelei, la 85 de ani: frate, de sex nu scapi niciodată. Însă noi atunci am crezut că nici de iminența sarcinii nu scapi niciodată, credeam că bătrânii sunt feriți pentru că nu mai sunt interesați de sex, nu știam noi care-i treaba cu menopauza. Cine să ne fi spus? Bref, sexul era un fel de plagă care, odată ce te-a lovit, nu mai ai scăpare. Trebuia măcar amânat momentul, atât cât stătea în puterile tale. De avorturi eu n-am auzit înainte de '89. Ulterior, mi-am dat seama și de ce se fereau de noi ca de dracu'. Copiii vorbesc unii cu alții, se scapă, nu poți să ai încredere în ei, iar avortul era caz de pușcărie, nu puteau risca mamele noastre să ne lase fără ele, dacă ne vorbeau despre avorturi. Și, știi cum e, cea mai eficientă metodă contraceptivă, singura, practic, cu eficiență de 100%, este evitarea actului sexual. Iar demonizarea sexului era o cale bună care să te facă să pui sexul și moartea în aceeași balanță și să decizi că nu ai absolut niciun motiv să-ți riști viața.

Așa se face, schimbându-se legea. Și aplicându-se schimbările din legile cele noi

Reporter: Care ar fi echilibrul social în toată povestea asta cu sexul? Ana Barton: Am fost la un festival de literatură în Spania, în martie, și am văzut scris în Málaga, pe ziduri, în oraș, „Bărbații adevărați sunt feminiști.” și alte afirmații asemănătoare. Am înțeles că spaniolii au schimbat legislația acum 40 de ani. Și o tot ajustează, în sensul ăsta al egalității de șanse. Deci legislație, frate, de la bază. Că înțeleg că acum 40 de ani era mai rău decât la noi. Înțeleg că o femeie nu putea ieși seara fără soț, ceva, unchi, bunic, ceva de felul ăsta. Cutuma era astfel, că nu cred că scria în legislație despre asta. Nu mai știu, însă, cum e cu votul. Cert e că situația femeilor acum 40 de ani în Spania era rea, efectiv se supuneau capului familiei. Ei, lucrurile s-au schimbat. Și așa se face, schimbându-se legea. Și aplicându-se schimbările din legile cele noi. Și-o să zici: „Da’, frate, o să se ducă polițistul să îi bată pe ăia?”

„Domnișoară, mai ești și tare în gură? Eu de unde să știu că nu te-ai bătut singură?”

Reporter: Poate să intre ăla în casa mea?

Ana Barton: Da, poate. Și acum poate. Cum zicea fata despre care ți-am vorbit. Venea poliția și îi amenința pe ea, bătută, și pe tatăl ei, care o bătuse, că le dă amendă pentru tulburarea liniștii publice, că au sunat vecinii la 112. Au văzut-o cu tâmpla șiroind de sânge, ea, victima, a zis „Dom’le, nu faceți nimic?” Reacția autorității: „Domnișoară, mai ești și tare în gură? Eu de unde să știu că nu te-ai bătut singură?”

Eu cred că aceste autorități care trebuie să aplice aceste legi trebuie să intre în niște cursuri de reciclare, cum se zicea când eram noi copii, să învețe pur și simplu legile cele noi și, bineînțeles, aceste legi noi să vină cu norme metodologice de aplicare. Înțeleg că s-a făcut o modificare acum câteva zile, prin care polițistul va fi tras la răspundere dacă nu aplică legea. Da, pentru că mentalitatea asta cu „nu mă bag în casa ei”, când femeia strigă „săriți, mă omoară!”, a făcut ca numai anul ăsta și anul trecut să moară mai multe femei, ucise de partenerii sau de foștii lor parteneri, pentru că nu intervenit nimeni. „E casa lor, nu mă bag. Nu e treaba mea.” Ba da, e treaba noastră.

În 2013, femeia din Dorobanți târâtă cu un cuțit la gât și dusă și violată. Oamenii considerau, în fine, că e o scenă într-un cuplu. Cu un cuțit la gât? Femeie târâtă? Și trecătorilor li se părea normal? Păi, dacă noi nu am învățat la școală, nu ne-a învățat nimeni că abuzul nu e normal, că violența nu e normală, nici fizică, nici emoțională, cum vrei să reacționăm? Adică, scuză-mă, cine e bruta? Adică eu, care te văd pe tine cu un cuțit la gât pus de agresorul tău, nu sunt cumva la fel de brută ca agresorul tău pentru că nu îmi pasă de tine? Poate nu întâmplător în limba română cuvântul „nepăsare” nu are decât forma negativă, că eu de aia îi zic „păsare”. De ce numai „nepăsare”?

Acum se ajunge la abuzuri inimaginabile ale părinților asupra copiilor, inclusiv sexuale

Reporter: Asta ține de lipsa unei educații intime? Sexuale? Ana Barton: Nu doar sexuale. A unei educații de viață privată. Copilul, dacă intră în acest program educațional, dacă învață la școală despre viața privată, la școala de stat, da?, va începe să înțeleagă dacă părinții lui nu se poartă în regulă, pentru că i se va explica acolo ce înseamnă comportamentul normal. Acum se ajunge la abuzuri inimaginabile ale părinților asupra copiilor, inclusiv sexuale. Copilul nu e apărat de nimeni. Nici nu i se spune nimic, nici nu e apărat de nimeni.

„Bine, mă, și ce-o să facă? O să ajungă să își educe părinții?” Într-un procent mic, da

Reporter: Nu știe regulile. Sau regulile i se predau pervers.

Ana Barton: Da, și să știi că tipul ăsta de educație va începe să funcționeze. Dacă educăm copiii în sensul ăsta, vom sta mai bine cu sănătatea, și fizică, și emoțională. Educația și sănătatea sunt interdependente. În orice societate, nu doar la noi. La noi se vede rana. Este enormă. Și o vedem toți, o trăim toți. Și copilul, dacă va primi acest tip de educație, va merge acasă și va spune ceva despre ce învață. Și o să spui: „Bine, mă, și ce-o să facă? O să ajungă să își educe părinții?” Într-un procent mic, da. Mic, dar contează. Adică tu crezi că, dacă vom avea în programă educație de viață privată, se va simți ceva în societate mai devreme de 15-20 de ani? Nu. Nu mai devreme, dar mentalitățile se schimbă în zeci de ani. Întâi schimbi atitudinea și apoi ajunge să de schimbe, în timp, mentalitatea. Dar, dacă nu faci nimic, ce să se schimbe? La spanioli, în ăia 40 de ani lucrurile s-au schimbat radical: legislația, apoi autoritatea aplică legislația. Și mai e și bunul-simț. Dacă tu pe stradă vezi că pe mine mă agresează cineva, cum poți să stai și să te uiți la mine? Indiferent cine e acel cineva. N-are nimeni dreptul să mă agreseze. Sau eu, dacă văd că te agresează cineva, stau să mă uit, că nu e treaba mea? Că nu ești din familia mea?

Pe internet se uită la meme, la gifuri. Ce? Pe internet te educi sexual?

Reporter: Și, în sfârșit, ai vorbit de abuz. În partea cealaltă, până la urmă, în cazul avortului, cine să te învețe să îți pui prezervativul? Cine să îi învețe pe cei din mediul rural?

Ana Barton: Dacă va fi materie obligatorie la școală...

Reporter: ... Au internet, au prezervative la magazin.

Ana Barton: Pe internet se uită la meme, la gifuri. Ce? Pe internet te educi sexual? Păi, la ce îți trebuie? E rușine. Deci nu asta e ideea. Dacă ai materie obligatorie la școală, ce include și chestiunea asta, nu ai cum să nu mai știi. Salvează vieți acest tip de educație.

Indiferența este cea mai gravă boală pe care o are această societate. Și e virală

Reporter: Ce e aia să salvezi vieți? Poți să îi salvezi ducându-i la casa de copii.

Ana Barton: Văd. Sau ucigându-i. Încă de dinaintea nașterii.

Reporter: E sălbăticie la mijloc.

Ana Barton: Da, nepăsarea este consecința sălbăticirii. Indiferența. Indiferența este cea mai gravă boală pe care o are această societate. Și e virală. E cumplită. Din cauza indiferenței suntem aici. Pentru că avem educația indiferenței. Iar în ultimii 30 de ani, din păcate, s-a accentuat. Ceea ce mi se pare foarte grav. Dar

se și vede lucrul ăsta. Nu se spune că: „Tu cu ai tăi să fii bine, că restul, mamă, ce-o da Dumnezeu”? Dar noi putem face ceva. Noi, care nu suntem autorități, putem să facem ceva: putem să nu mai fim indiferenți. Putem să luăm atitudine în fața abuzului de orice fel.

Când ați auzit cuvântul viol, ați început să râdeți

Reporter: „E deocheată, e spurcată la gură” o să spună despre tine. „Las-o, n-o mai lua în seamă.”, s-a închis cercul.

Ana Barton: Nu s-a închis cercul. Am fost la unul dintre liceele de elită bucureștene în primăvară, invitată de Agenția Națională pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați și vorbeam inclusiv despre lucrurile astea. Doamna de la ANES și-a început discursul cu „Ați auzit de cazul de la Vaslui de acum câțiva ani?” Reacția din amfiteatru a fost de chicoteli. Râsete, da?

Râsete. Eu am simțit în momentul ăla că mă usuc pe dinăuntru. Da, în București, într-un liceu de elită, între primele cinci, cred, copii de a X-a, a XI-a, a XII-a. Doamna a vorbit, am văzut-o și pe ea că a devenit palidă, iar eu am rămas ultima să vorbesc cu ei. Zic: „Mi s-a făcut rău. Când ați auzit cuvântul viol, ați început să râdeți. Mă bucur că a trecut o jumătate de oră și am putut să îmi revin. Vreau să vă spun că voi n-aveți nicio vină. Pentru că pe voi nu v-a învățat nimeni nimic în sensul ăsta. Și este vina părinților voștri și a educatorilor voștri, deopotrivă. De ce? Pentru că părinții nu au luptat niciodată ca educația să se schimbe. Era de făcut treabă, civic vorbind, în ultimii 30 de ani. Dar noi și civic, știi cum e, suntem cam tineri, cam copii din punctul ăsta de vedere, ca cetățeni sau, mă rog, ca oameni care cunosc drepturile cetățenilor și care își manifestă civismul. Suntem foarte tineri.

„Voi asociați violul cu sexul, nu cu crima”

Reporter: Au râs și de tine?

Ana Barton: Nu. Și le-am zis: „Voi asociați violul cu sexul, nu cu crima.” Și am început să le explic: „Violul e abuz. Să își imagineze fiecare acum că este singur, cum era fata aia, și vin șapte...”, dar zic: „Să își imagineze, vă rog, atât fetele, cât și băieții”; „Să vă imaginați și voi, băieții, că sunteți abuzați de alți șapte bărbați.

Sunteți singuri, fără apărare, și aveți corpul la dispoziția acelor oameni, să facă orice cu el, să îl batjocorească, să îl lovească, să îl chinuie, să orice. Pe voi nimeni nu v-a învățat. Când auziți despre un viol, vă gândiți la sex. Și e de chicotit, sunteți adolescenți. Dar violul este crimă, este încadrat la crimă.”

Reporter: Final. Despre ce n-am vorbit?

Ana Barton: Dar noi n-am vorbit deloc despre iubire. Adică nu i-am zis numele, că, altfel, doar despre iubire am vorbit. Când iubești un om, îți pasă de el, iar când e vorba chiar despre copii... copiii nu sunt proiecțiile noastre despre ei, dacă-i iubești, cauți să-i cunoști, să-i înțelegi, ca să-i poți ocroti.

Cine este Ana Barton

A terminat Teologia, Literele, un master de Cultură și Civilizație Ebraică. În 2014 a debutat cu Prospect de femeie și Mamifer. În 2015: Foto Splendid. Viața Socială – Colecția Costică Acsinte, Cartea simțurilor" (volum colectiv), Humanitas. În 2016: Jurământ de rătăcire, Doamne și domnițe – Colecția Costică Acsinte, Pervazul lui Dumnezeu, Humanitas.

ZIARE.COM: Sute de tineri au stat la rand ca sa se inscrie la Academia de Politie: Salariul e primul avantaj

Sute de candidati au stat la rand, marti, la Academia de Politie "Alexandru Ioan Cuza" din Bucuresti pentru a se inscrie la o facultate din cadrul acesteia. Tinerii spun ca au ales o cariera in politie deoarece considera ca locul de munca in domeniu este stabil si salariul este unul care-i incanta.

Sute de absolventi de liceu au venit inca de dimineata pentru a-si depune dosarul la Academia de Politie "Alexandru Ioan Cuza" Bucuresti. Unul dintre ei este Andrei Insuratelu care este din Suceava. Tanarul spune ca tatal lui lucreaza in domeniu si vrea sa-i urmeze exemplul.

"Dupa ce voi termina facultatea voi avea un loc de munca stabil, dar imi place tare mult si uniforma, este foarte frumoasa. (...) Tatal meu este politist si cumva asta m-a determinat sa vin aici. Stiu ca este greu, uneori nu esti acasa noptile sau lucrezi in conditii rele, chiar si cu infractori, dar conteaza ca ajuti oamenii", a declarat Andrei Insuratelu.

Tinerii prezenti sustin ca profesia de politist este una respectata, iar salariile i-ar motiva sa ramana in tara.

"Am venit pentru Facultatea de Politie pentru ca imi pare o slujba foarte buna si imi place sa ajut oamenii, dar si sa fac dreptate. (...) Cand eram mic nu ma gandeam deloc sa devin politist, inasa odata ce m-am maturizat mi-am dat seama ca e o slujba frumoasa. M-am gandit ca e complicat, de exemplu vara trebuie sa port uniforma si papucii grosi, dar te obisnuiesti", a spus candidatul Cristian Ionescu.

"Sunt o fire mai puternica, imi place foarte mult aceasta meserie. A fost un vis cand eram mica, dupa m-am gandit la alta profesie, iar acum am revenit la

politie. (...) Salariul ma incanta, asta ar fi primul avantaj al profesiei si un motiv sa nu plec din tara", a adaugat Zarneanu Ana-Maria, candidata.

Mai emotionati decat absolventii de liceu au fost parintii acestora, care spera ca tinerii sa fie admisi si sa aiba o profesie respectata.

"Am venit cu fiul meu. Am emotii pentru ca stiu ca vrea sa ajunga aici, asta isi doreste. (...) Daca el asta vrea, eu il sustin. Este o profesie frumoasa si respectata care ii permite sa avanseze", a spus mama unui candidat.

"Fiica mea isi doreste mult ca sa ajunga politista. S-a uitat la filme cu politisti si cred ca de aici a venit dorinta asta, iar eu o sustin. Va reusi pentru ca este o fire puternica si are un caracter puternic", a adaugat mama unei alte candidate, prezenta si ea la inscriere.

In cadrul Academiei de Politie "Alexandru Ioan Cuza" Bucuresti inscrierile continua pana pe 4 august, in functie de facultatea aleasa. Astfel, inscrierea candidatilor pentru Facultatea de Stiinte Juridice si Administrative-Specializarea "Drept", Facultatea de Politie de Frontiera si Facultatea de Jandarmi are loc in data de 1 august, inscrierea absolventilor de liceu pentru Facultatea de Pompieri are loc tot in data de 1 august, iar pentru Facultatea de Arhivistica, acest proces are loc intre 31 iulie si 4 august.

In acest an, Academia de Politie "Alexandru Ioan Cuza" Bucuresti scoate la concurs 855 de locuri, dintre care 650 la buget, iar 205 la taxa. Pentru participarea la concursul de admitere, candidatii vor achita o taxa in valoare de 350 de lei.

Pentru a deveni studenti, candidatii trebuie sa treaca cu bine de doua probe, una medicala si una sportiva. Pentru a fi declarati admisi, absolventii de liceu trebuie sa promoveze probele eliminatorii, sa obtina numarul minim de puncte stabilit pentru a promova testul de verificare a cunostintelor (echivalentul notei 5,00) si sa se clasifice, in ordinea descrescatoare a punctajelor/ mediilor obtinute, in limita numarului de locuri scoase la concurs.

ROMANIA CURATA: Nemțeanul Petru Apostoaia este noul președinte al Consiliului Național al Elevilor/*Cristian Ghinghes*

Aseară, aproape de miezul nopții, Consiliul Național al Elevilor (CNE), în cadrul Adunării Generale ce are loc zilele acestea la Baia Mare, și-a desemnat noul lider al structurii: Petru Apostoaia, elev al Colegiului Național „Petru Rareș” Piatra-Neamț. Nemțeanul fost ales cu voturile a 21 dintre cei 39 de delegați prezenți ai consiliilor elevilor din țară, restul fiind distribuite astfel: 4 anulate, 4 abține, celelalte 10 mergând către contracandidatul său, Natanael Toma din Brașov.

Printre prioritățile mandatului lui Petru Apostoia în fruntea CNE se numără desfășurarea unor campanii pentru decontarea integrală a navetei elevilor și pentru majorarea subvenției pentru cămine și cantine școlare, atragerea mai multor elevi și inițierea elevilor de gimnaziu în mișcarea de reprezentare, analizarea problemelor din învățământul profesional, tehnic, confesional, vocațional și special, respectiv organizarea unor dezbateri privind noua Lege a educației.

Despre Petru Apostoia am mai vorbit pe România Curată în urmă cu două săptămâni, când acesta a semnalat pe Facebook că un colegiu din Piatra Neamț aplică amenzi elevilor, demarând o serie de demersuri comune pentru înlăturarea acestui vizibil caz de abuz asupra elevilor Colegiului Tehnic „Gheorghe Cartianu”. De altfel, fiind prezent în sală când Petru și-a susținut candidatura, am remarcat faptul că el acordă o atenție deosebită demersurilor publice pe care consiliile județene ale elevilor trebuie să le aibă pe lângă autoritățile publice locale cu privire la alocarea de resurse destinate educației. CNE-ul trebuie să fie mai local, mai atent cu nevoile punctuale ale elevilor, așa că ideea de descentralizare (de acțiune la firul ierbi) este binevenită!

Petru Apostoia preia ștabela de la Ioana Băltărețu, care își încheie mandatul după 18 luni la cârma CNE. În mandatul ei, Consiliul elevilor a demarat și desfășurat cea mai mare petiție din istoria organizației, strângând din 35 de județe și ducând la minister o roabă cu peste 115.000 de semnături pentru modernizarea programei școlare. Câteva dintre propunerile concrete ale CNE cu privire la materiile de liceu le găsiți aici. Tot în mandatul Ioanei, CNE a devenit partener al Societății Academice din România în implementarea proiectului Școli Curate pentru buna guvernare a școlilor și liceelor din România și îi mulțumim pe această cale pentru deschidere și colaborare! Succes, Petru Apostoia!

ADEVĂRUL: Olimpicul care nu are bani de olimpiade

Olimpicul care nu are bani de olimpiade

● David Turturean (foto) este elev în clasa a X-a la Colegiul Național „Ștefan cel Mare” din Suceava. Recent el a aflat că s-ar putea să nu participe la două olimpiade internaționale, după ce i s-a transmis de la Ministerul Educației că nu i se vor deconta deplasarea și diurna. David Turturean este calificat la Olimpiada Internațională de Astronomie din Sri Lanka și Olimpiada Internațională de Astronomie și Astrofizică din China, concursuri ce se vor desfășura în toamna acestui an. El ar avea nevoie de 3.500 de dolari, bani pe care profesorii și rudele încearcă să-i strângă. ● Dănuț Zuzeac

ZIARUL FINANCIAR: ASE a revenit asupra modului de notare a studenților: la fiecare disciplină se vor stabili condițiile de evaluare

ASE a revenit asupra modului de notare a studenților: la fiecare disciplină se vor stabili condițiile de evaluare

● *La fiecare disciplină studiată la facultate se vor stabili condițiile de evaluare a activității studenților de către mai multe persoane, s-a decis ieri într-o ședință de Senat a Academiei de Studii Economice, universitate care școlarizează 20.500 de studenți.*

ADELINA MIHAI

DECIZIA universității vine în contextul în care, anterior, o prevedere din regulamentul de evaluare a studenților inducea ideea că, de anul viitor, studenții care iau note mai mici de 5 la examen pot promova totuși dacă au rezultate bune la activitatea de la seminar, iar media celor două note depășește 5. ZF a scris despre această situație în prima jumătate a acestei luni, în urma unui interviu cu un reprezentant al conducerii ASE și cu un reprezentant al studenților.

„Nu a fost niciodată așa, s-a înțeles greșit. În ASE nu s-a promovat niciodată cu o notă mai mică de 5, a fost o greșală de percepție. Au fost prezentate informații incomplete, nu incorecte. Iar această prevedere a fost corectată astăzi (ieri - n.red.) în Senat“, a spus prof. univ. dr. Dumitru Miron, președintele Comisiei pentru guvernarea universitară din cadrul Senatului ASE. El spune că, potrivit practicii internaționale, există două formule de evaluare a cunoștințelor, una de natură sumativă (când se trece doar cu examen) și una în care evaluarea se face cu o anumită notă de continuitate, care ia în considerare și activitatea practică a studenților, proiectele și activitățile de la seminarii.

„S-a creat o confuzie pentru că se introdusesse la ultima amendare la Senat o anumită condiționalitate care era comentabilă, unde scria că nu se pot pune în fișa disciplinei criterii de natură cantitativă. Acum, în Senat, s-a ajuns la o formulă clară care a corectat acele acele băjbăieli și s-a ajuns la următoarea formulă: evaluarea se stabilește de către titularul de disciplină care propune consiliului, departamentului, care o avizează, și consiliului facultății, care o aprobă și apoi se cuprinde în fișa disciplinei. Deci la fiecare disciplină se vor stabili condițiile de desfășurare a activității de evaluare, nu de către o persoană, ci de un întreg angrenaj“, a mai explicat Dumitru Miron.

El spune că s-a ajuns astfel la cea mai bună formulă de evaluare, „șlefuită“ și de reprezentanții cadrelor didactice, cât și de cei ai studenților. Miron a adăugat că s-a ajuns, practic, la varianta de dinainte de cea modificată „neinspirată“ și că formula de evaluare a studenților va fi stabilită pentru fiecare disciplină în parte.

„S-a creat o confuzie pentru că se introdusesse la ultima amendare la Senat o anumită condiționalitate care era comentabilă, unde scria că nu se pot pune în fișa disciplinei criterii de natură cantitativă.“

Înghesuială la Academia de Poliție

Tinerii se „bat” pe locurile de la Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” din București. Sute de absolvenți de liceu din toată țara, însoțiți de părinți, au venit ieri încă de la primele ore ale dimineții și s-au așezat la coadă pentru a se înscrie la o facultate din cadrul acesteia. Tinerii spun că își doresc o carieră în poliție deoarece consideră că locul de muncă în domeniu este stabil și salariul este unul care-i încântă.

În acest an, Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” din București a scos la concurs 855 de locuri. Înscrierea candidaților pentru Facultatea de Științe Juridice și Administrative-Specializarea „Drept”, Facultatea de Poliție de Frontieră și Facultatea de Jandarmi are loc în data de 1 august. De asemenea, înscrierea pentru Facultatea de Pompieri are loc tot în data de 1 august, iar pentru Facultatea de Arhivistică, acest proces are loc între 31 iulie și 4 august.